

Jaspers vlinders

JASPERS VLINDERS

JOHAN VANDEVELDE

HERWERKTE EN GEACTUALISEERDE UITGAVE

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2006, 2014, 2026 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Juni 2026

Coverbeeld gegenereerd met Stable Diffusion AI

ISBN: 9789403901329

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Et pourquoi céderions-nous sans cesse? Parce que nous sommes des enfants, aurions-nous toujours tort? Les enfants ne sont-ils pas des êtres vivants? Seraient-ils les seuls à n'avoir pas le droit d'aimer? D'ailleurs, avec nous deux, ce sera peine perdue. Il n'y a ni parents ni maîtres qui puissent nous empêcher de nous aimer, mon Bien-Aimé.

Les Amitiés Particulières – Roger Peyrefitte (1907-2000)

The greatest thing you'll ever learn, is just to love and be loved in return.

Nature Boy – Nat King Cole (1919-1965)

Let Adulation wait on Kings; With joy elate, by snares beset, We, we, my friends, can ne'er forget, Friendship is Love without his Wings!

Lord George Byron (1788-1824)

DEEL I

De man met haar op zijn neus

Het was het schooljaar waarin alles zou veranderen en Jasper voelde het. Het knaagde ergens diep vanbinnen, als een voorgevoel bij een vliegtuigpassagier, vlak voordat die aan boord stapt van de Boeing, die een uur later in de lucht zou ontploffen. Of waren het de zenuwen die hem parten begonnen te spelen nu hij met zijn moeder door de gangen liep van wat vanaf één september zes jaar lang zijn school zou worden?

De hoge ramen en de kale gangen, die naar bleekwater roken, deden hem denken aan een oud ziekenhuis, een krankzinnigengesticht of een kostschool, zoals je ze weleens op televisie ziet of in films. Toen hij dit aan mams vertelde, legde ze hem streng het zwijgen op met het argument dat het nu maar eens afgelopen moest zijn met dat kinderachtige gedoe.

Het Sint-Franciscuscollege was ondergebracht in statige, oude gebouwen van rode baksteen en was een grote school, letterlijk en figuurlijk. De naam viel steeds weer wanneer volwassenen het hadden over wat zij een *goede school* noemden. Ze hadden er zelf nooit in de banken gezeten, maar de woorden 'sint' en 'college' in dezelfde naam – dat kon toch alleen maar een goed teken zijn?

Jasper kon er met de beste wil van de wereld niets goeds in zien. Hij zou opnieuw een eerstejaars zijn, een 'nieuwe',

een 'kleintje', net als zes jaar geleden toen hij als ukkie met zijn nieuwe Pokémon-schooltas op het schoolplein stond van wat toen de *grote school* was.

Zes jaar is een half leven als je twaalf bent. De Pokémon-schooltas had plaats gemaakt voor een beige Eastpak-rugzak, en een heleboel andere dingen waren nu belangrijk geworden, zoals cool zijn, een telefoon hebben en mobiel zijn. Met het geld dat hij voor zijn verjaardag van oma had gekregen, had hij een nieuwe fiets gekocht en zijn grote zus Lise had hem eerder in de vakantie meegenomen naar de hippe kledingzaken in het centrum van de stad. Toen Jasper zijn nieuwe outfit daarna aan zijn moeder liet zien, vond ze alles lelijk en veel te duur. Dat was een geruststelling, want mams' smaak zat hopeloos vastgeroest in de vorige eeuw.

De directeur van het college heette Lode Geerts. Hij was een kleine, wat gedrongen man, gekleed in een net pak dat losjes rond zijn lichaam hing. Het donkerblauwe jasje was deftig dichtgeknoopt boven een beige trui. Het haar op zijn hoofd was zwart, maar ging naar de zijkanten in muisgrijs over. Zijn gezicht was ruw, verweerd door de jaren, met in het midden een korte, scherp uitgesneden neus. Achter zijn kleine brillette staaarden twee ernstige ogen, die alles nauwgezet in zich opnamen. Hij ademde diep en luid, alsof hij net de honderd meter horden had gelopen, hoewel hij alleen maar was opgestaan uit zijn bureaustoel. Zijn stem was zwaar en een tikkeltje hees. Hij begroette Jasper en zijn moeder vriendelijk, feliciteerde mevrouw Blommaert met haar uitstekende schoolkeuze en sprak Jasper aan als 'jongeman'. Normaal deden volwassenen dat alleen als je iets had uitgehaald.

De school had een rijk verleden, wist mijnheer Geerts te vertellen. Dat ging terug tot ergens halverwege de negentiende eeuw. Sinds 1985 werden er ook meisjes toegelaten en in 1992 was het schooluniform afgeschaft.

‘Dat zul je wel goed vinden, hè jongeman?’

Jasper antwoordde niet, want hij was al een poosje geboeid naar de neus van de directeur aan het staren. Zag hij het nu goed? In het daglicht dat door de hoge ramen het kantoortje binnenviel, kon hij er kleine haartjes op zien staan. Jasper keek elke ochtend even of hij nog geen haar rond zijn piemel kreeg en die vent had er warempel op zijn neus!

Jasper schrok op toen zijn moeder hem een por tegen zijn bovenarm gaf.

‘Antwoord eens!’

‘Euh... Ja!’

‘Ja, mijnheer de directeur,’ corrigeerde mams hem op een bestraffend toontje.

Jasper baalde. Dacht ze soms dat hij een kleuter was? Hij had zin om op te staan en kwaad het mufte kantoortje uit te stormen, maar dat zou beslist niet in zijn voordeel werken. Lise had hem eens gezegd dat eerste indrukken ontzettend belangrijk zijn. Wie al meteen een rotfiguur slaat, heeft veel kans dat hij daar de rest van zijn schooltijd de gevolgen van meedraagt.

En dus zei Jasper heel beleefd: ‘Ja, mijnheer de directeur.’

‘Mijnheer volstaat wel hoor,’ gnuifde *mijnheer de directeur*.

O, mijnheer volstaat. Geen Majesteit of Zijne Hoogheid? Wat een hippe kerel!

Jasper dacht dit alleen maar, maar eigenlijk was het ook een beetje een test om te zien of de directeur zijn gedachten niet kon lezen. Want directeurs die gedachten kunnen lezen,

daar moet je erg voor oppassen. Gelukkig wees niets erop dat hij ook maar één van Jaspers gedachten had opgevangen. Hij ademde alleen maar diep, alsof elke beweging van zijn mond- en kaakspieren een bovenmenselijke inspanning vergde.

De school had verscheidene 'grote namen' voortgebracht, vertelde *mijnheer de directeur* tussen twee ademstoten door. Maar van de namen die hij opsomde, kende Jasper er niet een.

Dat was ondertussen alweer enkele maanden geleden en de zomer had Jasper even al zijn zorgen doen vergeten. Maar nu hij op zijn fiets zijn nieuwe school naderde, kwamen de zenuwen weer opzetten. Hij was die ochtend extra vroeg opgestaan om te douchen en zijn lange haar te drogen en te borstelen. Nou ja, lang... Het kwam nog net niet tot aan zijn schouders. Mams vond het goed dat hij het liet groeien omdat het zo mooi krulde in zijn nek, maar Jasper vond lang haar mooi om een heel andere reden. Het was cool en rebels en het zei iets in de zin van: *'Ik doe wat ik wil en als dat je niet zint, kun je een dreun op je bakkes krijgen.'* Hij voelde er zich een beetje groter door en dat is wel nodig als je maar een meter veertig bent.

Er waren al wat kinderen op het schoolplein, maar niemand die hij kende. Zijn nieuwe fiets maakte hij veilig vast met een cijferslot en twee kettingen. Toen hij zich omdraaide, zag hij de directeur met een paar leraren staan praten voor de deuren van het schoolgebouw. Er was ook een lerares bij, maar niemand die er onder de vijftig uitzag. Ook dat nog: les krijgen van oude knarren!

Een groepje meisjes van een jaar of vijftien stond luid te giechelen. Uit het weggetje naar de bromfietsenstalling kwamen een paar laatstejaars met hun motorhelmen in de hand. Een andere jongen kwam op hen toe gelopen en er ontstond een vriendschappelijk vuistgevecht. Deze keer waren de zesdejaars echt volwassenen. Mannen en vrouwen die mochten autorijden en stemmen. De zes jaar die tussen hen en Jasper lagen, leken wel zes eeuwen.

De eerstejaars kon je er ook zo uitpikken. Zij waren het die Geerts bij de inschrijving 'jongeman' en 'jongedame' noemde. Vers uit de lagere school, waren ze nog kinderen in vergelijking met de rest en ze stonden in hun eentje of met z'n tweetjes wat onwennig in een hoekje. Jasper was een van hen. Hij ademde snel en het leek wel alsof zijn schoenen aan de stenen waren vastgelijmd. Of hij nu wilde of niet, hij kon geen stap verzetten. Een van de nieuwelingen zag een vriend terug en de opluchting stond op hun gezicht te lezen.

'Mazzelpikken!' schold Jasper binnensmonds.

'Fuck, wat een krot!'

Hij had amper gemerkt dat er een jongen naast hem was komen staan en schrok van de stem. Hij was ongeveer even groot (of even klein) als hij en droeg een skatebroek, waarvan de wijde pijpen half over zijn gympen hingen. Op zijn zwart T-shirt stond *Alien Workshop* en Jasper vroeg zich af wat het betekende. Was het een of andere rockgroep waar hij nog nooit van had gehoord? Om de nek van de jongen hingen een stel reusachtige bluetooth headphones. Om zijn linkerpols droeg hij een hele kluwen kleurige vriendschapsbandjes en een paar toegangsbewijzen van popconcerten. Rock Werchter was er een van. Zijn armen en gezicht hadden de tint van een hete zomer en zijn

lichtblonde haar was nog langer dan dat van Jasper. Dit zou zonder twijfel een van de 'coole kids' worden.

'Bedoel je de school of de directeur?' flapte Jasper eruit.

De jongen keek hem even verrast aan, maar toen lachte hij. Zijn volwassen gebit was nog een beetje te groot voor zijn mond en zijn voorste tanden staken naar voren als twee grote kauwgumpjes.

'Goeie,' grinnikte hij. 'Ik ben Nico.' Hij stak zijn hand uit. Jasper dacht dat hij droomde. Dit was zowat de coolste jongen die hier rondliep en hij wilde zijn vriend zijn!

'Jasper,' stelde hij zich voor en terwijl hij Nico's hand schudde, zag hij dat de jongen een zilveren ring om zijn duim droeg.

'Mijn broer is hier ook naar school geweest,' zei Nico. 'Weet je hoe ze hem noemden?'

Jasper schudde nee.

'*Darth Vader*.' Nico grinnikte opnieuw zijn grote tanden bloot.

'Waarom noemden ze jouw broer *Darth Vader*?'

'Niet mijn broer; de directeur! Vanwege zijn ademhaling, snap je? Hij heeft lang geleden eens een ongeluk gehad en ze hebben hem aan zijn keel moeten opereren. Daarom klinkt hij als *Darth Vader* uit *Star Wars*. Hij heeft ook wel hetzelfde karakter,' voegde Nico eraan toe. Jasper wou hem vragen of hij al het haar op de neus van Geerts had gezien, maar dat leek ineens niet meer zo cool.

'Skate jij, Jasper?'

Ondanks zijn hippe kleren was er niets aan hem dat daarop kon wijzen, maar Jasper knikte toch ja. Hij had op vakantie in Blankenberge eindeloos de helling bij de dijk af

gereden op zijn skateboard. Het was niet echt 'skaten', maar hij kon altijd wel bijleren.

'Cool.'

Even later kwamen nog twee jongens Nico en Jasper gezelschap houden. De ene had kortgeknipt bruin haar en grijze ogen, die Jasper wantrouwig aankeken. Hij zat ook in het eerste en heette Patrick Messelis, maar Nico noemde hem *Messy*. De andere, die *Soeffi* werd genoemd, heette Souffian Abdellaoui, een Marokkaanse jongen uit het tweede met vriendelijke donkere ogen en zwarte stekeltjes.

'Hé, yo Crozz! Hoe hangen ze!' Nico's achternaam was Cruysmans, vandaar de nick, die zijn vrienden voor hem hadden bedacht. Er werd een ingewikkelde handdruk uitgewisseld.

'Wie is dat?' wees Patrick naar Jasper.

'Jasper,' zei Nico, alsof Jasper zelf niet kon praten. 'Hij zit ook in het eerste en hij skatet.'

'Cool,' bracht Souffian uit. Patrick zei niets en daarmee was Jaspers introductie achter de rug.

'Heb je gehoord wat er met *de vos* is gebeurd?'

Jasper dacht eerst dat ze het weer over een leraar hadden.

'Wim Devos?' vroeg Nico. 'Die loser uit het vierde die denkt dat hij kan skaten?'

Patrick knikte. 'Hij wou een beetje showen door een railslide te proberen op de bloembakken bij het station. Is gewoon plat op z'n bek gegaan, man! Neus gebroken, kaak gebroken, tanden gebroken en een stuk uit z'n tong. Je had erbij moeten zijn! Alles zat onder het bloed! Hij ligt nog steeds in het UZ en moet zijn soep drinken met een rietje.'

Jasper slikte. Hij was blij dat hij er niet bij was geweest. Hij werd al misselijk als hij een operatie zag op Youtube.

‘Fuck man!’ grijnsde Nico. ‘Dan moeten we toch een nick voor hem verzinnen. Wat dacht je van *Flatface*?’ Jasper lachte mee met de anderen, hoewel hij niet echt de behoefte voelde om te lachen.

De schoolbel galmde over het schoolplein; het scherpe, luide gerinkel van een elektrische alarmbel, die eerder in een brandweerkazerne thuishoorde. Het onding werd aangestuurd door een speciale ‘schoolbelcomputer’ waarin alle uren netjes stonden geprogrammeerd. Op zijn oude lagere school werden elke dag vrijwilligers geronseld die de speeltijd mochten afsluiten door een oude, verroeste handbel heen en weer te zwaaien. De waaghalzen – daar hoorde Jasper niet echt bij – hadden vorig schooljaar als aprilgrap de klepel eruit geschroefd. Daarom mocht degene die het hardst op zijn vingers kon fluiten die dag de pauze afsluiten. En dat was Jasper dan weer wel.

Jasper had het gehaald: de eerste indruk die hij had nagelaten was lang niet slecht. Ze vonden hem ‘cool’. De groepjes die her en der waren verspreid, slenterden naar het midden van het schoolplein en vormden rijen. Nu pas merkte Jasper hoeveel kinderen er op deze school zaten en de eerstejaars vormden veruit de grootste groep. De opvoedster, een in een strak mantelpakje uitgedoste dame, die Katrien Haenen heette, stelde orde op zaken door hard in haar handen te klappen en luidkeels te roepen: ‘Eerstejaars hier!’

Ze begon alfabetisch een lijst met namen af te lezen. Achter elke naam volgde een letter: A, B of C. Jasper kwam in groep B terecht en was opgelucht toen Nico en Patrick zich even later bij hem voegden. Groep B stond onder de hoede van een klein, grijs mannetje met een bril, die volgens een van

de zittenblijvers de leraar wiskunde was. Het was de kleinste leraar die Jasper ooit had gezien.

De jongen met de valse naam

Het wiskundelokaal van 1B stonk naar schuurmiddel. Naast het smartboard bord hing een gescheurde reisbureauposter die de Schotse Highlands aanpreef. Blijkbaar zouden ze hier niet alleen wiskunde krijgen.

Nico en Patrick zaten naast elkaar. Jasper vond nog een plek naast een meisje en zag tot zijn opluchting dat hij niet de enige jongen was die een bank deelde met iemand van het vrouwelijk geslacht. De andere jongen zat schuin voor hem en had goudblond haar, dat aan de zijkant een beetje donkerder kleurde. Hij droeg een paar modderige Nikes en op zijn leren pennenzak had hij met balpen geschreven: 'Beter een gat in de ozonlaag dan een ozonlaag in mijn gat'. De wiskundeleraar had een erg scherpe, nasale stem en klonk een beetje als Marge Simpson. Toen hij voor het eerst 'Ga zitten!' zei, voelde Jasper zijn lachspieren kriebelen, maar hij kon zich bedwingen. En net toen de lachkriebels een beetje geweken waren, stelde de leraar zich met zijn neusstem voor als Karel Pardon. Jasper beet zijn onderlip bijna stuk. De drang om te lachen verging hem snel toen bleek dat ze de hele ochtend (vier uur!) met mijnheer Pardon zouden doorbrengen.

'Neem een half blaadje papier,' neusde mijnheer Pardon, 'en schrijf er je voor- en achternaam op.'

Gloednieuwe schriften en mappen werden tevoorschijn gehaald en A4-bladen in tweeën gescheurd. Voordat Jasper een blad in tweeën kon scheuren, kreeg hij een halfje van het meisje naast hem.

Hij bedankte haar en pende zijn naam en voornaam neer. Toen hij opkeek, zag hij dat de blonde jongen ook al klaar was. Jasper probeerde te zien hoe hij heette, maar plotseling keek de jongen naar hem en Jasper draaide zich snel weer naar zijn halve blaadje. Hij had twee hemelsblauwe ogen gezien.

Het meisje naast Jasper kreeg de opdracht om de blaadjes op te halen en ze voor mijnheer Pardons neus te deponeren. Daarna las hij ze één voor één af en wie zijn naam hoorde, moest zijn vinger opsteken.

‘... Goemaere Dion, Daelemans Koen, Algoet Peggy, Blommaert Jasper...’

Jasper stak zijn vinger op.

‘... Cruysmans Nico, Messelis Patrick, Thyssens Aurélie, Van Gompel Liesbeth, Pijpen William...’

Gegniffel en geproest. De jongen met het blonde haar en de modder-Nikes stak zijn vinger op en zei: ‘Het is Engels, meneer. Je spreekt het uit als *Wil-jem*.’

Maar het was uiteraard niet zijn voornaam die iedereen in de klas een proestbui bezorgde. Mijnheer Pardon keek streng over zijn brillette de klas in.

‘Een naam kies je niet zelf!’ neusde hij. ‘Daarom wil ik niet dat erom gelachen wordt! Is dat begrepen?’

De stilte keerde terug en mijnheer Pardon knikte goedkeurend, waarna hij verder ging met oplezen. Jasper vond het een erg gemakkelijke manier om je boterham mee te verdienen.

Toen hij ongeveer halverwege de stapel briefjes was, werd er op de deur geklopt. Een derdejaars kwam binnen met de officiële leerlingenlijsten.

‘Dat werkt een stuk makkelijker,’ kreunde mijnheer Pardon en hij lachte een stel vergeelde tanden bloot. Alleen rokers hebben zo’n lelijk gebit.

‘Vreemd,’ zei Pardon, terwijl hij de lijst doorlas. ‘Er staat hier iemand niet op. William Pijpen?’ Hij sprak William deze keer wel op zijn Engels uit en het klonk als ‘*Wil je me*’. Opnieuw ingehouden gegniffel en gefluister.

De blonde jongen keek op en antwoordde op een verontwaardigd toontje: ‘Mijnheer, zoiets vraagt u toch niet voor de hele klas?’

Nu kon niemand nog zijn lach inhouden en de hele klas gierde en brulde. Alleen mijnheer Pardon lachte niet en keek de blonde jongen aan met een knalrode kop. Jasper kon zich inbeelden, als mijnheer Pardon een tekenfilmfiguurtje was geweest, dat er nu stoom uit zijn oren zou komen.

‘Ik had het kunnen weten!’ snauwde de leraar. ‘Roderik Vaneede! Op je vorige school was je ook al zo’n legende. Je mag er trots op zijn! Maar ik hou je in het oog, ventje!’

‘Ja meneer,’ antwoordde Roderik. ‘Kijken mag, maar aankomen niet.’

Opnieuw lag de hele klas plat en Jasper voelde een vreemde fascinatie voor de jongen die Roderik heette, blond haar had en een grote bek. Bewondering was misschien een beter woord, want wie durfde op de eerste schooldag zomaar een leraar in zijn hemd te zetten?

Zijn grapje kwam hem dan ook duur te staan.

‘Ik geef nooit straf op de eerste schooldag,’ kraakte mijnheer Pardon en op het woordje ‘school’ sloeg zijn stem

over als van een puber die de baard in de keel kreeg. ‘Maar u laat me geen keus, mijnheer Vaneede. Schrijf voor morgen een opstel van vijf bladzijden: *waarom ik de leraar niet voor de gek mag houden!*’

Hij stond op, opende zijn tas en dumpte een lading fotokopieën op Roderiks tafel.

‘Hier, maak jezelf nuttig en deel deze uit!’

Het was een soort toets die alle mogelijke onderdelen van de wiskunde bestreek en naarmate Roderik meer bundeltjes uitdeelde, klonk er ook meer gekreun in de klas.

‘Voor deze toets krijgen jullie geen cijfer,’ probeerde mijnheer Pardon de gemoederen te bedaren. ‘Het is een proef zodat ik kan zien hoe ver jullie staan.’

Toen Jasper van Roderik een bundeltje kreeg, zag hij voor het eerst echt zijn gezicht. Hij zag er helemaal niet uit als een rebel of een druktemaker. Hij had een lief gezicht en vriendelijke ogen, die voortdurend leken te glimlachen. Jasper voelde ook een glimlach opkomen; hij kon het gewoon niet tegenhouden.

‘Veel succes,’ wenste de jongen met een lachje. Jasper was de enige van de klas bij wie hij dit zei.

Het waren aartsmoeilijke opgaven en er zaten zelfs dingen tussen waar Jasper nog nooit van had gehoord. Hij keek opzij en recht in het gezicht van Roderik. Die gaf hem met een subtiele beweging van zijn wenkbrauwen te kennen dat hij er al evenmin iets van bakte. Jasper voelde opnieuw een glimlach opkomen en dwong zijn ogen weer naar zijn papier.

Jasper was half verdoofd toen hij de klas uit kwam. Het voelde als dat ene moment wanneer je net wakker wordt en niet goed weet of je nog aan het dromen bent of niet.

Gelukkig gold vanaf vanmiddag het definitieve uurrooster, waardoor die vier uur wiskunde achter elkaar voortaan voorgoed tot het verleden behoorden.

De eerste schooldag is altijd een rare dag. Niets is dan wat het zou moeten zijn en er heerst altijd een zekere wanorde, terwijl leraren en leerlingen proberen om opnieuw het alledaagse ritme op te pikken dat ze twee maanden lang hebben proberen te vergeten.

Toen Jasper in de eetzaal kwam, leek het woord wanorde ineens niet zo gelukkig gekozen. Dit was regelrechte chaos. Duizend leerlingen die allemaal een plekje zochten om hun boterhammen op te eten. Nico en zijn vrienden hadden een tafel te pakken gekregen, maar voor Jasper was er geen stoel meer. Het duurde niet lang eer Jasper er een in het oog kreeg en hij kaapte hem weg voordat er iemand op kon gaan zitten. Op het moment zelf leek het hem een perfect idee, maar toen kende hij Steve Willems nog niet.

Jasper vond het al raar dat het gesprek dat de skaters hadden plotseling stokte, maar dat lag niet aan hem. Dat lag aan de twee opgeschoten vijftienjarigen die achter hem kwamen staan. De grootste had millimeterkort, lichtblond haar en een toefje donker dons op zijn bovenlip. Zijn ogen staarden op Jasper neer alsof hij probeerde om de jongen met zijn blik te doorboren. Zijn makker was een halve kop kleiner, had rood haar dat in korte stekeltjes was geknipt en zat onder de sproeten en de puistjes.

‘Da’s mijn stoel,’ zei de grootste.

‘Je naam staat er niet op,’ antwoordde Jasper en hij hoopte op een ondersteunend lachje van zijn vrienden. Vier tegen twee; dan zouden die sukkels wel afdruipe. Maar Nico,

Patrick en Souffian lachten niet. Sterker nog: de angst stond op hun gezicht te lezen.

Jasper kwam er ook meteen achter waarom, want de grootste jongen gaf hem een harde duw, zodat hij met stoel en al tegen de grond smakte.

‘Klootzak!’ schold Jasper. ‘Ben je gek!’ Zijn stem klonk keihard door de eetzaal, maar dat kwam omdat het nu muisstil was geworden en iedereen vol spanning toekeek. Hij krabbelde overeind en kreeg prompt een harde oorvijg, zodat hij tegen de tafel viel. Duizenden naalden prikten door zijn wang en de tranen sprongen hem in de ogen.

‘Noem me nog één keer klootzak en ik ram al je tandjes uit je bek!’

Hierop rukte de jongen de stoel uit Jaspers handen en liep weer naar zijn tafel met zijn puistenmaatje.

‘Alles oké?’ vroeg Nico.

Jasper veegde snel zijn ogen droog en knikte.

‘Jeez, man! Wil je soms dood? Weet je wie dat zijn?’

Jasper schudde nee.

‘Steve Willems en Sam Bultheel,’ zei Souffian. ‘Ze zitten in het tweede, voor de derde keer.’

‘Steve is een psychopaat!’ verduidelijkte Nico. ‘Twee jaar geleden heeft Stefaan Verreken, een jongen uit de vierde, hem een blauw oog geslagen. Steve heeft hem in z’n klokkenspel getrapt en toen Stefaan op de grond lag, is hij blijven trappen, opnieuw en opnieuw... en opnieuw.’

Jasper drukte onder de tafel instinctief zijn knieën tegen elkaar en had ineens niet meer zoveel honger.

‘Stefaan zit nu op het Sint-Jozefcollege en naar het schijnt noemen ze hem daar Stefanie.’